

Konu : Sendikacılık "Syndicalism"

Hazırlayan : Levent Tosun, Nisan '69

Ortak çıkarların korunması için kurulan gruplaşmaya sendika adı verilir. Sendika hareketine taraftar olan kimseye Sendikalist denir. Bir ulusun organik hayatında sendikaların rol oynamasını amaç güden doktrine de sendikalizm denir.

Sendikacılık; siyasî ve iktisadî bir doktrindir, anti-kapitalisttir. Üretim araçlarının, dağıtımın ve yönetimin topluma aktif bir şekilde yararı dokunan işçilerce yapılmasını önerir. Kapital veya hükümet veya da mevcut işçi teşekkülleri (= Labor Union) tarafından yapılacak her türlü denetlemeye karşıdır. Sendikacılığın devletten ve yaratıcı gücü işçilerin heycanından gelir. Propagandacılar hariç, her bir lidere, delegeye ve organizasyona güvenilmez. Kontrol için organize edilmiş ve üretim ünitelerine dayanan işçilerden faydalanılır. Yani bir nevi Sendika-işçi işbirliği (Trade-Unionism) vardır. Bu ileri sürülen 'Sendikalist Toplum'un yapısı ve idaresi belirsiz ve utopik kalmaktadır.

Kuvvet bu toplumun temeli ve dünyayı yeniden kurma çabalarının silahıdır. İlk gaye mevcut üretim sahiplerini bertaraf etmektir. Sabotaj, boykot, grev ve her türlü kanunî karışıklık, duruma göre her memlekette ayrı uygulamaları olan fakat genel yollardır. İlk önce, propaganda ile bir askerî-baskı ihtimali önlenir, sonra nihai silah olan "Genel Grev" e başvurulur. Böylece bütün faaliyetler durur, ve neticesinde meydana gelen bozukluklardan dolayı, silahlı kuvvetleri elinde olmayan hükümet, çalışan sınıfa teslim olmaya mecbur kalır. Bunlar olunca sıra mülkiyet ve işverenin kaldırılmasına gelir, üretim ve eğitim sendikalar ve mahallî organizasyonlar tarafından yapılır.

Sendikalistler, demokratik olarak bası geçmek isteyen Sosyal Demokratlardan gayeye ulaşma yollarında ayrılırlar. Sendikalistlerin usulleri anarsistler tarafından etkilenmiştir. Sendikalistler kışkırtılmış işçilerin yardımıyla kapitali ortadan kaldıran bir devrim beklerler. Sosyal Demokratlar ise eşgünlüğün desteğini ve oybirliğini isterler. Sosyal Demokrasi, merkezi hükümet

met kontrolu ve kabiliyetli liderleri olan sendikalarla dayanır. Sendikacılık ise fakir sendikaları ve selahiyet ayarlamasını tercih eder. Sosyal Demokrasi, mülkiyet hakkını devlete ve onun belediye vs. gibi organlarına verir. Sendikacılığın isteği ise üretim araçlarında ferdi mülkiyetin kalkması ve bunun yerine toplumsal mülkiyetin ve işçilerin kendi aralarından oluşan bir organizasyonun kontrolünün gelmesidir. İddiaya göre Sendikacılıkta işçi kontrolü, hürriyet ve verimi birleştirecektir.

Sendikacılık hareketleri ilk önce 1892 de Avrupa harplerinden evvel 600 bin sendikalistin bulunduğu Fransa'da başladı. Buradan da ekilebilecek arazinin 8800000 dönümüne sahip olan çiftçiler arasına, İtalya'ya yayıldı. Birinci cihan harbinden evvel bir konferansta 60 000 ayesinin toplandığı İngiltere'de de çok taraftarı vardır. Rusya'da da taraftar bulmuştur; meselâ, Bolşevik ihtilali birçok sendikacılık prensiplerini iaine alır. İspanya, Yunanistan ve Latin Amerika'da da izleri bulunabilir.